

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 926/2024
10.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Самуиловић, адвокат из ..., против туженог Акционарског друштва за ваздушни саобраћај "Air Serbia" а.д. Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Гж1 294/2019 од 07.07.2021. године, у седници одржаној 10.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Београду Гж1 294/2019 од 07.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 4578/10 од 21.05.2010. године, ставом првим изреке, која је исправљена решењем истог суда П1 4578/10 од 15.06.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да му се исплати део зараде по основу остварених сати у периоду фебруар 2003. године и новембар 2003. године, па је тужени обавезан да му исплати износе, са законском затезном каматом, наведене у том ставу изреке. Ставом другим изреке, делимично је одбијен тужбени захтев тужиоца у делу у ком тражи да му се исплати део зараде по основу остварених сати у периоду децембар 2003.- мај 2004. године, у износима, са законском затезном каматом, на начин наведен у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 3323/2011 од 06.11.2013. године, ставом првим изреке, одбио, као неосновану, жалбу тужиоца и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 4578/10 од 21.05.2010. године, исправљену решењем тог суда П1 4578/10 од 15.06.2011. године у ставу другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 4578/10 од 21.05.2010. године, исправљене решењем тог суда П1 4578/10 од 15.06.2011. године, у ставу првом изреке, тако што је одбијен, као неоснован, тужбени захтев

тужиоца у делу којим је тражио да му се исплати део зараде по основу остварених сати за период фебруар 2003. године – новембар 2003. године, у износу са законском затезном каматом, на начин наведен у том ставу изреке.

Тужилац је 25.06.2011. године поднео благовремени предлог за понављање поступка, из разлога прописаних одредбом члана 422. став 1. тачка 11. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 125/04 .. 111/09).

Решењем Апелационог суда у Београду Гж1 294/2019 од 07.07.2021. године, одбијен је предлог тужиоца за понављање правноснажно окончаног поступка пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3323/11 од 06.11.2013. године. Поуком о правном леку странкама је указано да је против тог решења дозвољена жалба која се подноси Врховном касационом суду

Против решења другостепеног суда тужилац је, преко пуномоћника, поднео жалбу због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни суд је о жалби тужиоца одлучивао као о ревизији изјављеној у смислу одредбе члана 411. став 5. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 125/04 ... 111/09), који се у овом поступку примењује, на основу одредбе члана 506. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 10/2023), а којом одредбом Закона је прописано да је ревизија увек дозвољена и против решења другостепеног суда којим је правноснажно одлучено о предлогу за понављање поступка, што је овде случај.

Врховни суд је испитао побијано решење, у смислу одредбе члана 412. став 5., у вези члана 399. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ревизијом тужиоца не указује се на неке друге битне повреде прописане одредбом члана 398. став 1. истог Закона.

Тужилац је предлог за понављање поступка поднео у смислу одредбе члана 422. тачка 11. Закона о парничном поступку, којом је прописано да се поступак који је одлуком суда правноснажно завршен може по предлогу странке поновити ако је у поступку по уставној жалби Уставни суд утврдио повреду или ускраћивање људског или мањинског права и слобода зајемчене Уставом у парничном поступку. У том смислу тужилац се позива на одлуку Уставног суда Уж 288/2014 од 01.06.2015. године, којим је усвојена његова уставна жалба изјављена против Апелационог суда у Београду Гж1 3323/11 од 06.11.2013. године и утврђено да је подносиоцу уставне жалбе повређено право на једнаку заштиту права зајемчену одредбом члана 36. став 1. Устава Републике Србије, док је у преосталом делу уставна жалба одбачена. У тој одлуци, Уставни суд се позвао на своју претходну одлуку Уж 5479/2012, указујући да су тврдње о повреди права на правичну накнаду за рад из члана 60. став 4. Устава очигледно неосноване из разлога наведених у тој одлуци. У одлуци Уж 5480/2012 од 19.03.2015. године Уставни суд је, између осталог, навео да је другостепени суд

(Окружни суд у Београду), у оспореној пресуди, на уставно право прихватљив начин образложио зашто је неоснован тужбени захтев за исплату дела зараде по основу остварених прековремених сати рада у периоду од фебруара 2003. године до маја 2004. године.

Код оваквог стања ствари, правилан је закључак другостепеног суда да нису испуњени разлози за понављање поступка у смислу одредбе члана 422. став 1. тачка 11. Закона о парничном поступку, пошто није повређено материјално право на штету тужиоца.

Предлог за понављање поступка је ванредни правни лек против правноснажне одлуке чија је сврха отклањање одређених недостатака у погледу чињеничног утврђења на ком се заснива одлука која се предлогом побија, као и одређених повреда одредаба парничног поступка. Овај ванредни правни лек има за циљ да се у поступку покренутом после наступања правноснажности, неправилна или незаконита судска одлука укине и да се поново расправе спорна питања ради доношења правилне и законите одлуке.

У конкретном случају, то што је у поступку по уставној жалби Уставни суд одлуком Уж 288/2014 од 01.06.2015. године утврдио да је подносиоцу уставне жалбе повређено право на једнаку заштиту права зајемчену одредбом члана 36. став 1. Устава Републике Србије, није од утицаја на одлуку суда о праву тужиоца које је предмет ове парнице. Уставни суд је нашао да је другостепени суд на уставно-правно прихватљив начин образложио зашто је неоснован тужбени захтев за исплату дела зараде по основу остварених прековремених сати рада у периоду од фебруара 2003. године до маја 2004. године, што је предмет и овог спора, па та одлука Уставног суда није основ за повољнију одлуку по тужиоца у овој парници. Због тога се наводима ревизије тужиоца правилност побијаног решења не доводи у сумњу.

На основу одредбе члана 405. у вези члана 412. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**